

**СИБИН МАЙНАЛОВСКИ
МОМИЧЕТО С ОЧИ ОТ
СЛЪНЦЕ**

chitanka.info

За всички девойки, които се мислят за принцеси и забравят калта, в която бяха, преди да ме срещнат...

Тя вървеше по улицата — бавно и царствено, от всяка нейна стъпка лъхаше пренебрежението към плебса, присъщо на кралските особи. Всички се обръщаха след нея, тайно въздишаха и се сещаха за жените, които ги очакваха вкъщи: дебели, мустакати и сексапилни колкото обелка от миналогодишен банан. Някои от мъжете тази вечер щяха да я сънуват, други щяха да си припомнят образа ѝ, докато извършваха хоризонтални движения с гореописаните подобия на жени, а трети щяха да напишат стихотворение за нея, което щеше да бъде публикувано в местния вестник на страницата с обявите и готварските рецепти и забравено след 15 минути. Следата от присъствието ѝ бе подобна на лунна пътека в океана — ярка, прекрасна, дори приказна... но нереална. Защото тя самата бе нереална — красотата ѝ бе прекалено пресилена, за да бъде истинска.

От доста време крачех зад нея, без да се усетя. Едва след като забелязах как мъжете, вървящи срещу нас, се стелят по пътя като есенни листа, се вгледах в нея. Тялото ѝ бе невероятно. Помъчих се да открия поне един дефект и не успях. Матовата ѝ кожа сияеше с онзи отблясък на тъмнозеления вавилонски мрамор в дворците на всемогъщите владетели на Изтока. Сребърните сандали с перлени закопчалки на прасците караха човек да се замисля за нетленността на Афродита, Атина Палада и Хера. Онова, което обаче спираше дъха, бе слънчевият блясък в очите ѝ — пламъкът на свръхнова звезда, умираща от невъзможност да побере цялото си великолепие в тесните рамки на физическото си присъствие. Струваше ми се, че дори камъните по тесните улички на Тария се разтапяха от искрите, леещи се от двете зелени очи.

Когато тя се обърна и ме изгледа, сякаш цялото ми тяло пламна. Единствено Мракът знае какво усилие ми костваше да не бъда изпепелен отвътре. Хвала на Неназоваемите — ако бях с хиляда години по-млад, навярно вече щях да съм безнадеждно влюбен и/или също толкова безнадеждно умопобъркан.

— Защо вървиш след мен?

— Просто се разхождам... нима е забранено?

— Изглеждаш ми познат...

— Едва ли красавица като теб би осквернила публичната си аура с познанство с хора като мен — отбелязах любезно.

Усмивката ѝ бе бляскава, белозъба... и определено хапеща. Чувството ми за хумор не бе намерило благодатна почва.

— Откъде знаеш? Може би имам слабост точно към такива... хора... — Паузата, която направи, ме накара да се усмихна вътрешно. Отново бях познал.

— Тогава докажи го, като ме придружиш за едно питие в кръчмата на Ларс.

— Може и да рискувам..., страннико.

— Джаред Ванс, на твоите услуги.

— Ярлина не се нуждае от ничии услуги, Джаред, но благодаря за предложението. Та къде, казваш, се намирало това твое заведение?

Докато вървахме в посока на „Тролът и мечката“, не я изпусках нито за миг от поглед. Всяко едно нейно движение издаваше грация, страст... дори похот. Пожарът на плътта ѝ бе способен да докара инфаркт дори на най-закоравелия ерген... Стиснах юмруци, докато и малкото остатъци от изгризаните ми нокти не пуснаха кръв от дланите ми. Търпение, старче, седем хиляди години не би трябвало да са минали безследно за теб...

Отдавна минаваше полунощ, когато излязохме от кръчмата на Ларс. Изпитото неизвестно количество тъмно пиво ме правеше дързък. Спътничката ми очевидно не бе в по-добро състояние.

— За какво мечтаеш, Джаред? — изведнъж попита тя, облягайки се на ръката ми.

— За не много силно натъпкана лула с тютюн от Теорас, реколта '12...

— Питам те сериозно!

— И аз ти отговорих също толкова сериозно: за не много силно натъпкана лула с тютюн от Теорас, реколта '12. За какво друго си струва да мечтае... човек... — Нарочно направих същата пауза като нея. — За пари? Имам достатъчно, за да не умирам от глад. За власт? Нима бих могъл да си я отнеса с мен в гроба? За... жени? —

Погледнах я изпитателно. — Това ли искаше да знаеш? Не съм заинтересован, благодаря.

— Не ти ли харесвам? — престори се на засегната тя, приближавайки се още по-близо до мен. Можех да доловя аромата на парфюма ѝ, уханието на кожата ѝ, лекия нюанс на възбуда, процеждащ се от порите ѝ... Зад всичко това обаче се носеше мирис на смърт, страх, кръв и ярост.

— Харесваш ми... дори прекалено много, за съжаление.

— Защо „за съжаление“? Кой си ти всъщност, Джаред?

— Мислех, че ще ме познаеш, Ярлина.

Отстраних я нежно от себе си и отметнах тъмния плащ от раменете си.

— Аз съм просто наемник... така биха ме определили любителите на по-елементарни думи. Но ти не си такава, нали? Нека кажем... да, всъщност това би било удачно, наистина — аз съм емпиричното възмездие за няколко поколения физически и психически унищожени личности. Аз съм... човекът..., който изповядва идеята за реваншисткото страдание на морално и плътско разлагащите се трупове като теб.

— Джаред Терънс ван Сторн... — процеди тя през зъби. — Трябваше да се досетя... Явно наистина си ми допаднал, щом очите ми останаха затворени през цялото време...

Изсмях се.

— АЗ? На ТЕБ? Допаднал? Не ме карай да се смея, принцесо. Ти просто си гладна — и в телесно, и в духовно отношение. Бледите подобия на мозъци, които поглъщаше през последните три години, жалката тийнейджърска кръвчица, която не бе в състояние да задоволи дори една стотна от твоята жажда за кръв, те направиха непредпазлива — ето това е всичко. Поиска ти се деликатес — но вместо това попадна на кост, заседнала между зъбите ти. Не си ми достойна, Ярлина. Още доста хляб трябваше да изядеш, преди да тръгнеш да се забъркваш с мен.

— Кой те изпрати? — изпищя вампирката. Вече не хабеше сили да поддържа външната илюзия за себе си, затова гледката ме накара да извърна очи. Отдавна не приличаше на невинното момиченце с очи от слънце — въпросното светило бе потънало в бездънните кухи орбити.

Ароматите на скъпо поддържан псевдо-аристократизъм се замениха с вонята на пот и ужас.

— Много хора, Ярлина. Спомни си колко сърца разби напоследък, колко кръв изпи, колко семейства раздели... или не можеш да броиш дотолкова? Аз също не си играх да пресмятам. Стигаше ми и гледката на душите им, изправили се пред мен преди два месеца, когато ми потрябваха Неживи за успокояване на едно от гробищата към Неназоваемия лес. Стигна ми и звукът от стоновете на осакатените им съзнания, от влачеци се по земята оглозгани кости, от бавно капещата от вратовете им кръв... достатъчно ми е, принцесо. Тогава се захлех във всички сили на Мрака, че един ден ще те унищожа. Защото за хората именно аз, Тъмният Маг, съм лошият, отвратителният, страховитият... а създания като теб са винаги желани, преследвани и обожавани... докато гнилите ти зъби не се забият в гърлата на невежите. Аз обаче поне не крия, че принадлежа на Мрака, а ти маскираш злобата, похотта и зверообразната си същност с пудра, лустро и свинска мас. Затова и болката на жертвите ти не може да се сравни с друго.

Вампирясалата вещица бе вече повече от жалка картина. Докато вдигах ръка за последния удар и изричах думите на заклинанието, си спомних за мисълта, която ми бе минала през главата в началото. Да, следата от присъствието ѝ бе подобна на лунна пътека в океана — ярка, прекрасна, дори приказна... но в края на краищата всеки, който бе тръгнал да преследва луната по бляскавите ѝ стъпки във водния безкрай, се бе удавил или бе полудял.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.